

а Цариград и Проливите бяха така също цел на една от силите на Антантата, обект на руските претенции, на руската традиционна империалистическа политика. Между Русия и нейните съюзници, обаче, по този въпрос съществуваше голямо и нескриваемо разногласие и в това разногласие Фердинанд, не без основание, съзираше лъч от надежда за своите собствени планове.

Що се отнася до българския народ, той беше предварително спечелен за една освободителна война, а Фердинанд грижливо и ревниво криеше истинските свои цели и намерения, обличайки ги в мантията на българските национални идеали. Но една такава война България не можеше да изнесе сама на плещите си. Ето защо Фердинанд се видя принуден да прибегне до помощта на останалите балкански държави. Опасност от това за него нямаше. България в този момент бе най-голяма по територия и по число на населението си държава на Полуострова, тя заемаше най-важно географско положение, бидейки на пътя за Цариград и Дарданелите, и беше най-близка съседка на Турция. Освен това тя имаше една отлично дисциплинирана и добре обучена, а при това и най-многочислена войска и, следователно, беше най-силната във военно отношение държава на Полуострова. Всички тия обстоятелства ѝ определяха първенстваща и ръководяща роля в Балканския съюз, каквато тя в действителност отначало имаше. Вън от това, при една победоносна война с Турция, Фердинанд очакваше едно голямо териториално разширение и военно засилване на България, което в голяма степен би изменило съществуващото преди войната съотношение на силите на отделните балкански държави в полза на България и по този начин би осигурило на последната едно окончателно надмо-